

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίθεας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰδίου, 117, Ἐναντι Χρυσοπηλατιτσῆς

Περίοδος Β' — Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ἰανουαρίου 1899

Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 3

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

(ΜΥΘΙΟΓΡΑΦΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE)

(Συνεχία ἴδε σελ. 1).

Ἄλλα τί δυστυχία! Ἐνῶ ὁ Γεράρδος ἐπῆγαινε νὰ ἐγχειρίσῃ τὸ ὠρολόγιον εἰς τὸν κ. Λωμόνδος, αἰρῆνης παραπατεῖ καὶ ἐξαπλώνεται κάτω βαρῶς τὸ ὠρολόγιον πίπτει μαζὶ του καὶ συντρίβεται εἰς χίλια τεμάχια.

— Ἀπρόσεχτε! τί ἔκαμες;... ἀνακράζει ἡ κυρία Μασσαί.

— Ἀδέξιε! ἀνακράζει καὶ ὁ κ. Μασσαί κατασυγχισμένος. Πολλοὶ ἀπὸ τὰς κυρίας ἐκβάλλουσι κραυγὴν ὁ μεγαλέμπορος πρᾶσινίζει ἀπὸ θυμὸν.

— Πολὺ δυσάρεστον αὐτὸ! λέγει ὁ ἰατρός διὰ τῆς ἡμέρου φωνῆς του, ἐν ᾧ ὁ Γεράρδος, καταπνίγων τοὺς γέλωτάς του, κόπτεται καὶ συλλέγει ἀπὸ τοῦ δαπέδου τὰ συντρίμματα ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἡ ζημία θὰ ἐπιβαρύνῃ μόνον ἐμέ. Κύριε Βρανδεβένη, ἀναλαμβάνω νὰ σας ἐπιστρέψω τὸ ταχύτερον ἐν χρονόμετρον, ὅμοιον καὶ ἀπαράλλακτον μὲ τὸ ἰδικόν σας.

— Ἀλήθεια; εἶπε στεναζὼν μὲ πικρίαν ὁ Μασσαλιώτης, ἀκίμη πρᾶσινος. Καὶ τὴ μάρκα μου; καὶ τὰ ἀρχικά μου; καὶ τὸ ρητόν μου «Τὸ πον εἰς τοὺς νέους!» ποῦ ἦσαν χαραγμένα ἐπάνω; θὰ μού τα ἐπιστρέψετε καὶ αὐτὰ;

— Βεβαίως! ἀπεκρίθη ὁ κ. Λωμόνδος. Ὅσον διὰ τὰ συντρίμματα αὐτὰ, ἀφ' οὗ δὲν μας χρησιμεύουν πλέον εἰς τίποτε, ἄς τα ἀποτελειώσωμεν.

Καὶ λαβὼν τὸ ἰγδίον, τὸ ὅποιον εὗρίσκετο κατὰ καλὴν τύχην ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἤρχισε νὰ κοπανίσῃ, ἀκαθίστατος καὶ ἡρεμώτατος, τὰ τεμάχια τοῦ πολυτίμου χρονομέτρου, τὰ ὅποια ὁ Γεράρδος ἔρριπτε μέσσα, καθὼς τὰ ἐμάζευε.

— Πολὺ καλὰ! εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ ἰατρός. Τώρα, Γεράρδε, πρέπει νὰ παλλαχθῶμεν πρὸς τὸ παρὸν ἀπὸ τὸ περιττὸν αὐτὸ βάρος. Ποῶς

θὰ ἔχη τὴν καλωσύνην νὰ ἐπιφορτισθῇ μὲ αὐτὸ δι' ὀλίγας στιγμὰς;

Περιβλέπει τὸ ἀκροατήριον, καὶ τὸ βλέμμα του σταματᾷ ἐπὶ μικροῦ κορασίου ὠχροῦ, δελοῦ, συνεσταλμένου, τὸ ὅποιον ἐκάθητο παρὰ τὸ πλευρόν, καὶ ὡς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς κυρίας Μασσαί.

— Ἰδοῦ, ἂν δὲν ἀπατώμα, εἰς ποίας χεῖρας δύναμεθα νὰ ἐμπιστευθῶμεν ἀσφαλῶς τὴν πολυτίμον παρακαταθήκην, εἶπεν ὁ ἰατρός.

Καὶ χωρὶς νάναμεινῃ τὴν ἀδειαν, ὁ Γεράρδος ἀποθέτει ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ κορασίου τὸ ἰγδίον, εἰς τὸ βάθος τοῦ

ὀπίου φαίνεται εἰς ἄμορφον σωρόν, κόμης χρυσοῦ, ὑάλου καὶ γαλυβος. Τὸ κοράσιον ἐξαφίσθη ὀλίγον, ἀλλὰ κατὰ βάθος εὐχαριστήθη. Πάντοτε τὰ παιδιά ἀγαποῦν νὰ παίζουσι βόλον.

— Λαμπρά! εἶπεν ὁ Λωμόνδος. Τώρα, δεσποινίς, ἀφ' οὗ παρακαλέσετε τὴν γειτονά σας νὰ σας δώσῃ τὸ μανδύλι πῦν κρατεῖ, καὶ σκεπάσετε μὲ αὐτὸ τὸ γουδί, διὰ νὰ μὴ φύγῃ οὐτὲ τὸ ἐλάχιστον μόριον τῆς σκόνης μου, θὰ προβῶμεν εἰς ἄλλα πειράματα.

— Καὶ τὸ ρολόγι μου; ἐπιθύρτισεν ὁ κ. Βρανδεβένης. Ὡραίη, μὰ τὴν ἀλήθειαν!

— Ἰδοῦ μία τράπουλα καινούργιζ! ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός. Δὲν ἀπεσφραγίσθη ἀκόμη, καθὼς βλέπετε, καὶ ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ λείπῃ κανένα χαρτί. Λάβετε τὴν καλωσύνην, δεσποινίς, (ἰπετάθη πρὸς τὴν Κοραλίαν) νὰ ὀνομάσετε ἓνα χαρτί... ὅποιον θέλετε.

— Ρήγας καρῶ! εἶπεν ἡ Κοραλία τυχαίως.

— Ἀνοίγετε τώρα τὴν τράπουλαν, διὰ νὰ εὑρετὲ τὸ χαρτί ποῦ ὀνομάσατε;

Ἡ Κοραλία ἀποσφραγίζει τὴν δεσμὴν τῶν παιγνιοχάρτων, κυττάζει, φάγνει, μετρά... ξαναμετρά... τίποτε! Λαίπει ἓνα χαρτί, καὶ εἶνε ἀκριβῶς ὁ Ρήγας καρῶ!

— Πολὺ περίεργον πρᾶγμα! λέγει ὁ ἰατρός. Μήπως σας ἔπεσε κάτω;

— Ἄ, μὰ! ἄδύνατον! ἀπήντησεν ἡ Κοραλία βλέπουσα γύρω της. Καὶ ὅλοι τότε σκύπτουσιν, κυττάζουσιν κάτω καὶ ἀναζητοῦν... Ἡ μικρὰ κόρη, ἡ φίλας τῶν λειψάνων τοῦ χρονομέτρου, λαμβάνει μέρος εἰς τὴν ἔρευναν. Τὸ μανδύλιον γλυστοῦρᾷ ἀπὸ τὸ ἰγδίον καὶ πίπτει

«Ὁ Γεράρδος, καταπνίγων τοὺς γέλωτάς του, κόπτεται καὶ συλλέγει ἀπὸ τοῦ δαπέδου τὰ συντρίμματα.» (Σελ. 21 στήλ. α')

ΕΝΔΟΣΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΜΩΔ ΜΑΚΚΑΡΘΟΥ

Η ΜΙΚΡΑ ΒΙΟΛΙΕΤΡΙΑ

«Ας μή σας εκπλήξω ο τίτλος μου, αγαπητοί αναγνώσται. Ναι! υπήρξαν και υπάρχουν εις τον κόσμο και ενδοξα παιδιά. Η Δόξα τας περισσότερας φορές βραδύνει να έλθη, αλλά κάποτε σπεύδει, και σπεύδει πολύ. Δεν αγαπά να στέφει μόνον τους πολιούς κροτάφους, εκλέγει καμμίαν φοράν και ξανθιά παιδικά κεφαλάς, εις τας οποίας τόσον ώραία ταίριάζει ο λαμπρός στέφανός της...

«Εν από αυτά τα εύτυχη και ενδοξα παιδιά είνε και η μικρούλα βιολίστρια Μωδ Μακκάρθου, της οποίας βλέπετε εδώ την εικόνα. Είνε αγγλίς, ή μάλλον Ιρλανθή, μόλις δεκατετραετής. Και όμως πρό τεσσάρων ετών, από την εποχήν που έδωσε την πρώτην της συναυλίαν, τόνομά της έγινε πασώνωστον εις τόν Λονδίνον και εις όλην την Αγγλίαν, δια την τέχνην με την οποίαν παίζει τόν βιολί. Φαντασθήτε, ότι έλαβε δώρα από την Βασίλισσαν Βικτωρίαν, από την Πριγκήπισσαν της Ουαλλίας, από τον Γλάδστωνα, και από πολλούς άλλους διαπρεπείς άνδρας εις τον κόσμο των γραμμάτων και της τέχνης.

«Εσχάτως εις των συντακτών αγγλικού περιοδικού την επεσκέφθη κατ' οίκον και περιέγραψε την επίσκεψίν του. Χάριν των αναγνωστών της «Διαπλάσεως» μεταφράζω εδώ τας κυριώτερας περικοπές του άρθρου τούτου, διότι είμαι βεβία ότι μετ' ενδιαφέροντος ακούσουν τα κατά την μικράν άλλ' ενδοξον αυτήν καλλιτέχνηδα.

«Η Μωδ Μακκάρθου, — λέγει ο συντάκτης του αγγλικού περιοδικού, — δεν είνε καθόλου χαϊδευμένο παιδί, και πενή την ζωήν της όπως και κάθε άλλη μικρά κόρη της ηλικίας της. Η μητέρα της είνε τόσον φρόνιμη, ώστε αν και είχα υπάγη εις την οίκίαν των μόνων και μόνον δια να ιδώ την κόρην και να γράψω περί αυτής, ή Μωδ δεν ήτο παρούσα εις τόν δωμάτιον, όταν από τόν στόμα της μητέρας της έμάνθανα τούς θριάμβους της.

«—Πολύ ένωρίς είδαμεν —μοι είπεν ή κυρία Μακκάρθου, — ότι ή Μωδ είχε κληρονομήση τα μουσικά χαρίσματα, τα οποία υπήρχον εις τόν οικόγένειαν του πατρός της, και εις την ιδίχην μου. Πριν αρχίση ακόμη να περιπατή, έτραγωδούσε με μεγάλην ακρίθειαν, και αγαπούσε τόσω πολύ την μουσικήν, ώστε μόλις έγινεν έπτά ετών, ήρχισε να μαθαίνη βιολίον με τον κύριον Άρμπον. Ένω-

ρίτερη θά ήτο αδύνατον, διότι ήτο τόσον μικρόσωμη, ώστε δεν ήμπορούσε να μεταχειρισθή τόν τόξον.

«— Και έκαμε μεγάλας προόδους, ύποθέτω;

«— Ναι, βέβαια ήτο επιμελής, και ειργάζετο πολύ. Έπειτα εϋθύς εξ αρχής έφάνη, ότι ήμπορούσα εξείρετα να κατανικά δλας τας δυσκολίας. Εις όλίγας εβδομάδας κατορθώνει πράγματα εις τόν βιολίον, τά όποια οι μεγάλοι δια να κατορθώσουν θά έχρειάζοντο ίσως δώδεκα μήνας. Ήτο μόλις έννέα ετών, όταν έκαμε την πρώτην της εμφάνισιν εις τόν Princes Hall. Ήτο μία σταλιά κορι-

Μωδ Μακκάρθου

τσάκι και έφορούσε ένα πλατύ άσπρο μεταξωτό φόρεμα. Νομίζω ότι την βλέπω, με τὰ χρυσά μαλλιά της και τόν ζωηρόν της πρόσωπον, τόν όποϊόν έγινε πολύ σοβαρόν όταν ήρχισε να παίζει. Και ένθυμούμαι ότι ή διάτμηος Έλένη Τέρρου ήτο μεταξύ του ακροατηρίου και της ένεχειρίσεν ένα κόνιστρον με άνθη... Έκτοτε εστάθη πολύ τυχηρά ναποκτηση τόσους φίλους και θαυμαστάς, οι όποιοι της στέλλουν άνθη και χαρίσματα, και τὰ Χριστούγεννα γίνεται εδώ σωτός κατακλυσμός από κάρτες και από δώρα. Μετά την εμφάνισιν της επέστρεψε πάλιν εις την ιδιωτικήν ζωήν, επειδή δεν ήθέλαμεν ή κόρη μας να εργαζεται πάρα πολύ, και επίθυμούσαμεν να εξακολουθήση τας σπουδάς της. Έδωσε τέσσαρας ακόμη συναυλίαις και έπαίξεν εις αρκετάς συναναστροφάς, αλλά μέχρι του παρελθόντος φθινοπώρου, όταν έπήγε με την κ. Άλμπανη, την μεγάλην αιδών, εις περι-

δείαν ανά τας έπαρχίας, δεν έκαμε πολλήν εργασία, επειδή είνε ακόμη μικρά και φροντίζομεν πρώτα δια την υγείαν της. Η περιόδεία αυτή ήρχισε με μίαν επίσκεψιν εις τόν Βάλμοραλ, όπου ή Μωδ έπαίξεν ένώπιον της Βασίλισσης.

«— Δια πρώτην φοράν; ήρώτησα.

«— Α, όχι, δύο έτη προτήτερα, ειχεν υπάγη εις τόν Όσορν, και ή Μεγαλειότης της είχε την καλωσύνην να επαινέση την μικράν μου θυγατέρα. Τά δώρα, τά όποια έλαβεν από την Βασίλισσαν είνε μία καρφίτσα και ένα μενταλίον, και τὰ δύο πολύ όρατα τόν μενταλίον έχει πέντε μεγάλους σαφείρους. Έπειτα έλαβε και μίαν καρφίτσαν από την πριγκήπισσαν της Ουαλλίας. Ένας από τούς θησαυρούς, τούς όποιους έκτιμά περισσότερον, είνε τόν βιβλίον τόν όποϊόν έλαβεν από τον Γλάδστωνα με μίαν μικράν ιδιόχειρον αφίερωσιν, ή όποία αρχίζει ούτω: «Εις τήν αγαπήτην μικράν Ιρλανδήν μουσικήν...» Εις τόν Malborough House ή Μωδ έπαίξε πρό του Αυτοκράτορος και της Αυτοκρατειρας της Ρωσίας, και διαρκούσης της εποχής του Άδαμαντινου Ιωβιλαίου, έλαβε πολλὰς προσκλήσεις να παρουσιασθή όπου οι βασιλικοί επισκέπται θά ήσαν προσκεκλημένοι. Η άποθανούσα Δούκισσα του Τεκ την αγαπούσε πολύ, και συχνά συνειθίζε να την λαμβάνη επί των γονάτων της και να την χαϊδεύη.

[Έπεται τόν τέλος.]

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΑΣΙΚΟΥ

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΤΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Μαμμά μου, πόσο είμαι κουρασμένο! Θά κοιμηθώ 'στό στήθος σου, γλυκά! Ω, μά μην κλαίς, αν σουμαι αγαπημένο! Με καιν' τὰ δάκρυά σου τὰ κακά Κρούο είνε 'δω, κ' 'έξ' ο βορείας φυσάει, Μά 'στ' όνειρό μου όλα είνε λαστά, Κ' ένα χρυσό άγγελάκι μου γελάει, Ίάν έχω τὰ ματάκια μου κλειστά.

Βλέπεις, μαμμά, τόν άγγελο 'στό πλάι, Που τραγουδά ούράνια, γελαστός; Άσπρες φτερούγες όμορφες κουνάει, Που βέβαια θά τουδώκε ο Χριστός. Πράσινα, κόκκιν' άνθη βλέπω χάμω, Που τ' άγγελάκι χύνει τόν μικρό! Πότε κ' 'εγώ, μαμμά, φτερά θά κάμω; Τώρα που ζω, μαμμά μου, ή νεκρό;

Τά χέρια μου, μαμμά, τί σφίγγεις τόσο, Και πάνω μου τόν μάγουλο κουμπάς; Είνε υγρό, μά πόσο καίει, πόσο! Πώς σ' αγαπώ, μαμμά! Σ'ό μ' αγαπάς; Άν σουμου κλαίς, τὰ μάτια μου δακρύζουν! Μά γιατί κλαίς; ο άγγελος γελά... Κουράσθη' άχι! Τά μάτια μου σφαλίζουν, Μαμμά μου! Τ' άγγελάκι με φιλά!

[Έκ του θανικού του Andersen] Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια 18α σελ. 6.)

Τόν περιέργον είνε, ότι μετά την αναχώρησιν των κύριων του, ο Ρενώ αυτός εφέρεθη πολύ καλά ανέπτυξε τόν σην πονηρίαν, μετεχειρίσθη τοιαύτα στρατηγήματα, έμνηχανεύθη τόσας πανουργίας, ώστε ή μεγάλη περιουσία της οικογενείας Νοαρμών δεν έδημεύθη και δεν επωλήθη —όπως κατά την εποχήν εκείνην αι περιουσίαι όλων σχεδόν των άλλων Μεταναστών.

Ο δουξ ήναγκάσθη επίτελους να πιστεύση εις την χρηστότητα του Ρενώ, μετά τόν περιφανές τούτο δείγμα της άφιλοκερδούς άφοσιώσεως, μετά την έντιμον πράξιν, ή όποία μάλιστα τότε δεν ήτο και όλωςδιόλου άκίνδυνος δια τόν εργάτην της.

Όπωσδήποτε, αν ή περιουσία του Νοαρμών έμενον άδικτος, τούτο ήτο μόνον μια ασφάλεια δια τόν μέλλον, άλλ' όχι και ανακούφισις δια τόν παρόν. Ο καλός έπιστάτης ούδέ τόν ελάχιστον χρηματικόν ποσόν ήδύνατο να στείλη εις τούς κύριους του, ένεκα παντοειδών δυσχερειών και κινδύνων, τούς όποιους θά συνήντα κατά τούς ταραχώδεις εκείνους καιρούς.

Τά ελίγα χρήματα, τά όποια οι Νοαρμών είχαν παρά μαζί των, έτελείωσαν όλίγον και' όλίγον, και ή πτωχεία, ή στέρησις ή σκληρά, άπειλείουσε τώρα τούς δυστυχείς εξορίστους εις τόν ξένον έλεεινον τόπον, όπου κανένα φίλον, κανένα γνώριμον δεν είχαν, και όπου κατά συνέπειαν ούτε βοήθειαν ούτε προστασίαν ήμπορούσαν να εύρουν!

Από την στενοχωρίαν του και από την λύπην του, ο δουξ απέθανεν ή δε σύζυγός του, της οποίας ή υγεία ήτο ήδη επισφαλής, δεν άργησε να τον ακολουθήση εις τόν τάφον.

Οι Νοαρμών είχαν ένα υιόν. Πρόαισθανθέντες τόν θάνατόν των και τρέμοντες μήπως αφήσουν μόνον και έρημον τόν δυστυχισμένον παιδί, είχαν γράψη πρός τόν Ρενώ και τον παρεκάλουν θερμάτα να έλθη. Και όταν ο υπηρέτης έφθασε, τών παρέδωσαν τόν μικρόν Ρογήρον και τον έδωκαν να όρκισθή ότι θά έφρόντιζε δι' αυτόν, ως να ήτο παιδί του.

Ο Ρενώ τοίς ύπεσχέθη τὰ πάντα. Άλλά μόλις έμεινε μόνος και κύριος να κάμη ό,τι θέλη, εκάλεσεν ένα Ισπανόν, όνομαζόμενον Παύλον, (άνθρωπον φαύλον και άσυνειδήτον, πρώην ληστήν, ίκανόν να διαπράξη πών έγκλημα χάριν ιδιοτελείας,) και τον διέταξε να εξαφανίση τόν Ρογήρον.

Ο κακούργος άνελαβε προθύμως την ύπόθεσιν, και ο έπιστάτης εύρέθη τότε εις θέσιν να πραγματοποιήση τὰ μυσικά σχέδιά του.

Ένωσείται εύκόλως ότι, όταν ο Ρενώ κατέβαλλε τόσας προσπάθειαις δια να σώση από την δήμευσιν την περιουσίαν των Νοαρμών, δεν απέβλεπεν εις άλλο τι, ειμή εις προσωπικόν συμφέρον, και εϋθύς εξ αρχής είχε κατορθώση τόν σχεδόν του.

Ο δουξ είχαν ένα αδελφόν νεώτερον, τόν Λουδοβίκον. Μεταναστής και αυτός, είχε καταφύγη εις Λονδίνον και εκειθεν εις Αμερικην, όπου και έρονεύθη εις μίαν μονομαχίαν. Ο έπιστάτης λοιπόν έσκέφθη ότι θά τω ήτο ευκολώτατον να παρουσιασθή αυτός ως μαρκήσιος Λουδοβίκος Νοαρμών, άφ' ου ο θάνατος τούτου ήγγεετο άφ' όλων, και άφ' ου άλλως τε ο μαρκήσιος είχε ζήση πάντοτε τόσον περιωρισμένους, ώστε πολύ όλίγοι των είχαν γνωρίση προσωπικώς. Χάρις εις αυτήν την άπάτην, την πλα-

στρωμένην, ο Ρενώ ήλπιζε να γίνη κύριος της άπεραντού περιουσίας, την όποϊάν διεχειρίζετο έως τώρα.

Πρός τόν σκοπόν τούτον ο έπιτήδειος καταργήσας άνεχώρησεν εις Λονδίνον, και εκει συνητήθη με τόν δικηγόρον, ο όποιος διεξήγε τας ύποθέσεις του μαρκησιου. Εϋτυχώς δια τόν Ρενώ, και ο δικηγόρος ούτος έτυχε να είνε άνθρωπος όχι πολύ εύσυνειδήτος, ούτως ώστε οι δύο κακούργοι συννοήθησαν εις την έντέλειαν και πολύ γρήγορα.

Ο κ. Μπρόουν, —ούτως όνομάζετο ο Άγγλος, —είχε φυσιογνωμίαν άρπακτικού όρνέου ύψηλός και λιγνός, με γιγαντιαίαν γρυπήν μύτην, με ατελείωτα ποδάρια, με όστεώδη χέρια, διαφανή από την ισχνότητά, με κατακόκκινα μαλλιά και με φαβορίτας του ίδιου χρώματος. Τόν χαριτωμένον αυτό υποκείμενον ύπεσχέθη να παραδώση εις τόν Ρενώ όλα τὰ έγγραφα του Λουδοβίκου Νοαρμών, υπό τόν δρον ότι τόν τρίτον της περιουσίας θά περιήρχετο εις αυτόν, μετά την έπιτυχίαν της έντιμου επιχειρήσεως. Ο Ρενώ έδέχθη την συμφωνίαν και οι δύο μαζί άνεχώρησαν άμέσως εις Ισπανίαν.

Ο σκοπός των ήτο τώρα να επανεύρουν αντί πάσης θυσίας τόν Ρογήρον. Ο δικηγόρος, ο όποιος έγνώριζε τὰ πράγματα καλλίτερα, είπεν εις τόν Ρενώ, ότι δεν έκαμε καλά να παραδώση τόν παιδί εις τόν Παύλον. Ο Ρογήρος ήτο

ο νόμιμος κληρονόμος του δουκός Νοαρμών, και αν δεν έπιστοποιήτο επισήμως ή δεν άπεδεικνύετο όπωσδήποτε ο θάνατός του, εις ούδένα άλλον θά παρδίδετο ή τόνον ποθουμένη περιουσία.

Αναγνωρίσας τόν δίκαιον της παρατηρήσεως και τόν μέγα του λάθος, ο Ρενώ εξερρίξωσεν έν τή άπελπισία του πολλούς τρήχας της κεφαλής του, έπρόφερεν όσας βλασφημίας ήξευρε, και επί τελους έφθασεν εις τόν συμπερασμα, ότι έπρεπε να έλθη πάλιν εις νέας και πολύ διαφορετικές συννοήσεις με τόν Παύλον. Και δια να εξαγείρη κάλλιον τόν ζήλον του πρός άνεύρεσιν του παιδιού, —ήξευρε βλέπετε, πόσον ήτον άφιλοκερδής! — τών ύπεσχέθη εκατόν χιλιάδας φράγκα πληρωτέα την ήμέραν, καθ' ήν τὰ σχέδια της έντιμου Εταιρίας θά έπετύγγανον.

Τί είχε γίνη εις τόν διάστημα τούτο ο μικρός Ρογήρος;

Ο Παύλος, εκτελών τας διαταγάς του Ρενώ, τόν ειχεν οδηγήση μακράν πολύ μακράν, εις μικρόν χωρίον όρεινόν και άπόρροιστον, και εκει άπομακρυνθείς από αυτόν με κάποιαν πρόφασιν και με την ύπόσχεσιν ότι θά επάνήρχετο άμέσως, τόν έγκατέλειπεν εις την τόχην του.

Ο μικρός τόν έπεριμένε εις μάτην

πολλήν ώραν, και επίτελους άπεφάσισε να επιστρέψη μόνος του. Ένωσείται ότι δεν τόν κατάρθωσε, και μετά όλόκληρον ήμέραν έπιπόνου πορείας, έν μέσωσ βουών και χύρας άγρίας, ο δυστυχής Ρογήρος εκάθησεν εις την άκρην ενός δρόμου, άνωθεν μεγάλου κρημνού, έξηγτημένος, άπελπισμένος, χύνων δάκρυα ατελείωτα...

Έξαφνα εύρέθη έν τών μέσωσ δύο ανθρώπων, οι όποιοι παρουσιασθησαν έν πρός του ως φαντάσματα, έξελθόντες από πυκνόν παραπέτασμα θάμνων... Έφερον και οι δύο την κοιμήν γαλλικήν στολήν του έλαφρού πεζικου: κυανά παντελόνια με γκέτρες μαύρες, άμπέχονον κυανούν με περιλαίμιον κίτρινον, πρασίνας έπωμίδας και πελώριον κράνος, φέρον μακρόν πρασινοκίτρινον λοφίον.

— Τι γυρεύεις έσύ εδώ; ήρώτησεν ο ένας.

— Για πές μας, είπεν εϋθύς ο άλλος, ο όποιος έφερε γαλόνια δεκανέως, μήπως

Ο Ρογήρος.

της **Ἐρήμῳ** (βεβαίως εἶπε Ἀλαίος—Ἀσπίς, εἶπε Δίων—Δὼν ἢ λύσις εἶνε ὁρῆ καὶ σύμφωνος· συγγραφικῆ καὶ οἱ δύο, ποταμοὶ καὶ οἱ δύο.) **Φελλοῦμον** (ἔστειλα· ὁ περὶ οὐ· ἔρωτες, ἔχει πλὴν καιρὸν ἢ μου γράψῃ) **Δικατερίνην Π. Κριαρῶ**, **Θάλλουσαν Μυροῖνην** (σοῦ ἔστειλα διὰ τῆς ἐξήγησε· πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα ὅμως νὰ μου ἔγραψες· συγχώρησε.) **Ψαρομαλόν** (τώρα πλέον θὰ τα εἶδες ἅλα καὶ περιμένω νὰ μου γράψῃς πῶς σοῦ ἐβίβησαν.) **Μικρὸν Κατεργάρην**, **Κρατησιελειάν** (τὰ καλά κόποις κινῶται· καὶ διὰ τοὺς κόπους σου πὲ ὑπεροχῆριστός.) **Ἀργίαν Ἀγκινάραν**, **Ἐμερῶλδαν** (ἔγω ἐπικτῶ διὰ τῆ αὐθιγῆ· θὰ κηροθωθῆ καὶ πρὸ τῶν μέσων τοῦ ἔτους.) **Μιχαὴλ Γρηγοριαδὴν** (τὸ τετράδιον τοῦ ἐκ Μυτιλήνης ὁμονόμου σου, ἐστάλη τὴν 27 Δεκεμβρίου· τὸ ἔλαβες;) **Ἐρυθρὴν Καμυλιάν** (καλὰ τὸ λέε· μόνον ἀπὸ κομισμένα παιδιὰ δὲν γίνονται συδρομηταί, ἀλλὰ νὰ ἤξευρες καὶ πόσα ἔξυκνα εὐρίσκει κανεὶς, τοῦ δὲν ἔλαβαν ἀκόμη διὰ διόφρα;) **Διὰ τοῦτο ἀνάγκη ἐσπαθώματος.** **Σέλευκον τὸν Κεραυνῶν**, **Κοκκίτην Δ. Στασινοῦ**, **Ὀρφανὴν Κέρκυραν** (βεβαίως, ὁ ἀδελφός σου δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ λαμβάνῃ χριστιανὸν φύλλον, ἀπ' οὗ τώρα μὴν μὲλ' ἄς, καὶ δύναιται νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς κτλ.) **Γλυκόλαλον Ἀθῆνα** (ἐβίβησαν.) **Πεντασμένον Λύκον** (τὶ λέγει ὁ Κανονισμός· . . ἔπειτα ἔχομεν ἄλλον **Ἐλτιδοφόρον**.) **Δ Γρεκοῦσση** (δὲν τὸ πιστεύω αὐτὸ πού μου γράφεις· θὰ ἔχῃς λάθος, σταῖλε μου ἐν Ὀλοπιῶν γραμματισμὸν διὰ τὸ τετράδιόν σου.) **Σοφὸν Πιττακοῦ** (σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν.) **Χειμωιτέστην Λιακάδα** (καλῶς τὰ δέχθητες ἰχάρως πολὺ πού ἐγνωρίσθη μετὰ τὸν **Μικρὸν Πιαριστᾶν** ἀλήθεια, εἶνε πολὺ καλὸ παιδάκι.) **Σερητεμῶτην Ἐλληνοπούλαν** (ἤρτησε πολὺ αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ φάσῃ ἢ ἐπιστολὴ σου καὶ δὲν σοῦ ἀπαντῶ ἔκτενως, διότι ὅσα μου γράφεις εἶνε πλέον παλαιά· **Βαρδαλαμψόμπαρ**) [(E) διὰ τὴν συλλογὴν τῶν Δημοσίων Διωνυμάτων πού μου ἔστειλες.) **Γ. Γ. Κοντῶν**, **Μυλοφόρον**, **Παρασοῦκλι**, **Γ. Κωστάλαν**, **Ἀσταθρίων Ρόθον** (εὐχαριστῶ πολὺ) **Κόθρον** (μὴν συλλογὴν ὁρασιότατων Πν. Ἀσκήσεων! καὶ τὶ ἄλλο πρωτοχρονιάτικον ἤθελα; εἶχα σταῖλη ἤδη πρὸς τὸν Λαόνιν, ἀλλὰ ἔστειλα καὶ τὸ δεύτερον) **Βιργινίαν Ἰαζοπούλαν**, **Ἀγριανὸν Ἀράκοντα** (χαίρω πολὺ πού ἔγινες καλὰ.) **Π. Καλλοῦδην** (αἱ λύσεις σου ἐβίβησαν ὅτ' ὄθει· γράψε μου συχνὰ τώρα πού ἔγινες καλὰ.) **Σοφροῦν Μεσαίωνα** (ε'· εὐχαριστοῦμεν ἔλοι καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Ἀνεύλις.) **Ἰακώστη Μαντζουράταν**, **Ἐτοιμόφορον Οὐλίαν**, **Ναῖδα**, **Ἀημήτριαν Παύλην**, **Μή μου Ἄπτιον**, **Ἀγγελίτην Βογοπόβλον**, **Μαρίαν Γ. Μπουρατίου** (πού ἄρχισες νὰ ἐσπαθῶν ἂν καὶ μόλις ἐξέλεις) **Δαιμονάκι**, **Παῖδι τοῦ Λαοῦ**, **Ναδαρχον τῆς Βαρβέλλας**, **Φίλανθορ**, **Ἐλένην Γ. Σαρρή** (σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου καὶ λυπούμαι πολὺ πού ἤργησε τόσο· ἢ μοῦ δέωγε, ἢ δὲν ἔλαβα τὴν ἐπιστολὴν, εἰς τὴν ὁποίαν μου ἐσημείωνες τὴν πῶρον θέλει;) **Ἰρνοαστρ** (ἔστειλα.) **Ἐραγίτην Π. Φουστάνου** (τὶ ἔγινε τὸ φευδόμενόν σου;) **Καρθερίαν**, **Φιλέρμιον Ἰον**, **Ἐλληνοκίτην Ναδαρχίδα** (τὶ κρῖμα πού δὲν ἔχω σήμερα τόσον διὰ πληροφορίαν εἰς τὴν ἐρωτησίαν σου ἀπαντῶ ναι.) **Πλατεῖαν Τήνην** **Ἀλωρίων** (δὲν εἶνε ἀνάγκη τοιαύτης πληροφορίας.) **Δαίδαλον** (δὲ· αὐτὸ λυκεῖται· καὶ δὲν στέλλει· ἔλλο;) **Δ. Παπαφωμάδην** (ε'· εὐχαριστῶ πολὺ· πολὺ δὲ· ὅσα μου γράφεις.) **Γενναίαν**, **Ἐλληνοῖδα** (αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε· πολὺ γρήγορα θὰ γίνῃς ἀνεύλις καλὰ καὶ δὲν θάρρωσθησῃς πλέον.) **Ζαππίδα** (βεβαίως· ὅσον μεγαλῶνει κανεὶς, μὲ τὴν ὑπερπερισσότερον ὄχλον πρέπει νὰ ἐργάζεται.) **Ἐλληνοπούλαν**, **Γρεγοροπούλαν**, **Μακαροῦλδαν**, **Φίλμω**, **Ἀη**, **Σκαριδάκι**, **Ἐλίαν Κέρκυραν** (τὸ βιβλίον πού ζητεῖς δὲν τὸ ἔχω; οὕτε θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸ ἀναγνώσῃς τώρα.) **Τέτταρα** τῆς

Ἰχάρως, **Μεσολογγίται**, **Δ. Στρατηγόπουλον**, **Σαμακίην Σημαίαν** [(E) διὰ τὴν ἀρκεσιότατην ἐπιστολὴν σου καὶ μάλιστα διὰ τὴν φράσιν· κημεῖς οἱ συδρομηταὶ σου εὐρήκαμεν τὸν Παράδεισον μαζὶ σου· εἰμῶσθε τὰ πλέον εὐτυχημένα Ἑλληνοπούλα (ε) **Ροθινούρα Κροῦσον** (σοῦ ἔστειλα φύλλα 51-54 καὶ τὸ ἄνθ' τοῦ ἠΠράκτου καλὰ τυπωμένον· τώρα ἐδ-ορθώθη; εὐχαριστῶ θερμῶς τοὺς γονεῖς σου διὰ τὰς κἀρας τῶν) **Φθινοπωρινῆν Ἰψακάδω** (ὅπως θέλῃς δύνασαι νὰ διαβῆσθαι τὸ ὑπόλοιπον.) **Κυριακούσαν Θάλασσαν** κτλ. κτλ.
Ἐἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Ἰανουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ πρῶτον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 15 Μαρτίου
 Ο ἄσκησις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁμοίου δέον νὰ γράψωται τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμάτων, καλεῖται ἐν τῷ Γραμματικῷ μὲς εἰς τοιαύτους, ὡς ἔπασσε· περίετι 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

29. Δεξιγραφικός.

Κάτι τι πολὺ γλυκὺ δύο γράμματα θὰ ζώσουν
 Κ' ἕνα ζῆθος ἐκλεκτὸν σπάνιον θὰ φανερωθῶν.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πηλοῦ τῆς Βερίου

30. Συλλαβόγραφικός.

Τοῦ πενταγράμμου τὰ βασμὰ δύο φθόγγοι κα-
 (φαίτου),
 Καὶ πίπτουν μέσ' ἐπὶ θάλασσα, κ' ἐκεῖ πιά
 (στραμπαῦν).
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοῦτιοῦ τοῦ Βίγυ [(E)]

31. Στοιχειόγραφικός.

Πέρνει Π' ἢ ῥεῖα λέξις.
 Καὶ τὸ Διμῶδα τῆς ἀρῖνει . . .
 Κ' ἀπὸ ἐν ὄρας 'εἴτην Ἀσία
 ἴερὸν ἦνσι θὰ γίνῃ.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Κινδύων

32. Αἰνίγμα.

Μικρὰ γανία πλὴν ἐνδοξος τῆς ὑδρογείου σφαίρας,
 Εἶμ' ἐνταυτῷ καὶ τρομερὴν τῶν πάλαι μύθων τέρας.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτιλικοῦ;

33. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.

- 1.—Τὸν ἀρχαῖον ἔορτη.
- 2.—Πόλις εἰμ' ἑλληνική.
- 3.—Διμῆ τις πολὺ γυναιχή.

34. Φαροκόκκαλον.

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

Νάντικατάσταθῶσιν οἱ ἀσπερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ γαναγινώσκονται κατὰ σειράν· Σοφός, ζῶν, δένδρον, γῆρος, Πέρσης στρατηγός, ἀντινομία, ἔγνομον, ποταμός, θάσσης, ἦρος. Ἐκάστη λέξις θὰ ἔχη κέντε γράμματα, καὶ ἀρχικῆ ἐκ τοῦ σημείου τὸ ὁποῖον συνδέει τὰς γραμμάς πρὸς ἀλλήλας.
 Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Δ. Λακαράτου

35. Ἀπορία.

Ἡ μήτηρ ἔδωκε δύο τεμάχια τυροῦ εἰς τὸν Κώσταν καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του. Ὁ δὲ Κώστας, μολομένη φοδερὰ λαίμαργον, ὅμως ἐπρόκειτο τὸ μικρότερον τεμάχιον. Πῶς καὶ διατῆ τοῦτο;
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου [(E)]

36—37. Μεταμορφώσεις.

- 1.—Ὁ ἱερὸς διὰ 10 μεταμορ. νὰ γίνῃ Πάπας.
 - 2.—Ὁ σπακὴς διὰ 10 μεταμορ. νὰ γίνῃ Ψάλλης.
- Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου [(E)]

38. Ἀπροσδόκητον.
 Ἄν κ' ἐμπρὸς σου τώρα μ' ἔχῃ,
 Νὰ μὴ μ' εὐρῆς δύνατό.
 Μὰ δὲ πῆς ἔσταν με λῦσις;
 Ἄπροσδόκητο κ' αὐτὸ το
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεοῦρου τῆ Βαρβέλλας [(E)]

39. Ἀκροστοιχίς ἐξ ἀντιθέτων.
 Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσων τῆνομα μεγάλου ποιητοῦ;
 Πολιτισμός, ταπεινός, προθυμία, δυσειδής, ἤττα.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου

40. Ἐλλιποδύμῳνον.

Η·α·α·α·η·ε·α·ε·α.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηνολογιστοῦ [(E)]

41. Γότθος.
 K
 1/2
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αεροστάτου [(E)]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν προηγουμένων ἀσκήσεων τῶν 7, καὶ τῶν 26 τοῦ 1898

687. Γαλλία (γαλῆ, α).—688. Κόπος, κῆ-
 ποκ.—689. Ἄνθος, νάρδος.—690. Τὸ γράμ-
 μα X.

691.

P	A	M
Q	P	A
I	S	T
O	A	N
A	N	P
M	H	S
K	L	S
W	S	H
φ		ς

 692. ΚΟΡΑΞ
 ΟΦΙΣ
 ΡΙΣ
 ΔΣ
 Ξ

693. Γνωμένως τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ ὀρθοῦ τρία, σχηματίζονται αἱ λέξεις· τρίακις, φαρμάκις, πλύστρια, μετρία.

697—701. 1. Αἱ Καλάμη (καλὰ· μαί 1) 2 Ἡ Θεσσαλονικὴ (θεε ἄλλο νοῦκι;) 3 Τὸ ρῆμα ἀπαρῶ (F καὶ P). 4 Ἡ ἔξοχη (ἔξω X). 5 Ἰαίνα (Y εἶνα). 702—705. 1. Ἡ λέξις ἠ-τῆρ (=ῥήτωρ). 2. Τὸ νερόν. 704. ΘΕΙΑ, ΔΙΑΣ (1, ΘΑσος, 2, Εἰς, 3, Ἰανουα, 4, Ἀ Σηληπίδος). 705. Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ πολιτικῆς —706. Κάλιον ἢ πρόνοια ἢ ἡ μεταμέλεια.—707. Ἐνθύω.

703. Ταροχὴ (τά, ῥαχη). 709. Δάκος (λά, κῶος). 710. Ἰαν, ὶων. 711. Κρόνος, κρῶνος. 712. Γερός, γῆρος. 713. Τὸ κάστανον.

714. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ 715.

Σ	Δ	Θ	Α	Κ	Α	Λ	Α	Μ	Ο	Σ
Θ	Β	Ω	Α	Α	Ι					
Η	Δ	Μ	Κ	Τ					Ν	Υ
Α	Ρ	Χ	Ι	Μ	Η	Δ	Η	Σ	Α	Υ
Η	Δ	Π	Σ	Τ	Π	Ο				
Ε					Ι				Ο	
Ι					Σ				Σ	
Α										

716. Σταγόνες ὕδατος πέτρας κολλάνουσι. 717—719. 1. Ἄμασις. 2. Ἄγις. 3. Καίσαρ. 720. Τὸ δεύτερον ἡμῶν τοῦ, δευ μένει κος, δηλαδὴ Κός.—721. Πάχη κεφαλῆς γυθλίνου ἢ μὴ κτυπῆ τὸν τοῦχο —722—726. Γνωμένως τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ ποταμοῦ Διών, σχηματίζονται αἱ λέξεις· Σιδών, ἀθῶν, κῶδων, χελιδών, ἄδων.—727. ΣΠΕΤΑΣ ΒΡΑΔΕΩΣ (1, α,σπῆς. 2, πῆσχη 3, Οἰησός. 4, ἐβδωας. 5, α,δστωρ. 6, σ,ελλῆν. 7, Ε,εἰα).—728. Ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν εἶνε περιοδικὸν, ἵκανὸν νὰ ἀρσώσῃ καὶ μεγάλον καὶ μικρόν.—729. Σημεῖον στίξεως εἶνε ἡ παρένθεσις.